

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 11

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 8 ianuarie 2007

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE			
489/2006. — Lege privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor	2-6	Decizia nr. 808 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) ² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România	11-12
1.437/2006. — Decret pentru promulgarea Legii privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor	7	Decizia nr. 891 din 30 noiembrie 2006 referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă	13-14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 786 din 7 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței	7-9	ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA	
Decizia nr. 802 din 9 noiembrie 2006 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale	9-10	16/2006. — Decizie privind eliberarea Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România	14-16

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

CAPITOLUL I

Dispoziții generale

Art. 1. — (1) Statul român respectă și garantează dreptul fundamental la libertate de gândire, de conștiință și religioasă al oricărei persoane de pe teritoriul României, potrivit Constituției și tratatelor internaționale la care România este parte.

(2) Nimeni nu poate fi împiedicat sau constrâns să adopte o opinie ori să adere la o credință religioasă contrară convingerilor sale și nici nu poate fi supus vreunei discriminări, urmărit sau pus într-o situație de inferioritate pentru credința, apartenența ori neapartenența sa la o grupare, asociație religioasă sau un cult ori pentru exercitarea, în condițiile prevăzute de lege, a libertății religioase.

Art. 2. — (1) Libertatea religioasă cuprinde dreptul oricărei persoane de a avea sau de a adopta o religie, de a și-o manifesta în mod individual sau colectiv, în public sau în particular, prin practicile și ritualurile specifice cultului, inclusiv prin educație religioasă, precum și libertatea de a-și păstra sau schimba credința religioasă.

(2) Libertatea de a-și manifesta credința religioasă nu poate face obiectul altor restrângeri decât al celor care sunt prevăzute de lege și constituie măsuri necesare într-o societate democratică pentru securitatea publică, protecția ordinii, a sănătății și moralei publice ori pentru protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 3. — (1) Părinții sau tutorii au dreptul exclusiv de a opta pentru educația religioasă a copiilor minori, conform propriilor convingeri.

(2) Religia copilului care a împlinit vârsta de 14 ani nu poate fi schimbată fără consimțământul acestuia; copilul care a împlinit vârsta de 16 ani are dreptul să își aleagă singur religia.

Art. 4. — Orice persoană, cult, asociație religioasă sau grupare religioasă din România este liberă de a stabili și menține relații ecumenice și frățești cu alte persoane, culte sau grupări religioase și cu organizațiile intercreștine și interreligioase, la nivel național și internațional.

Art. 5. — (1) Orice persoană are dreptul să își manifeste credința religioasă în mod colectiv, conform propriilor convingeri și prevederilor prezentei legi, atât în structuri religioase cu personalitate juridică, cât și în structuri fără personalitate juridică.

(2) Structurile religioase cu personalitate juridică reglementate de prezenta lege sunt cultele și asociațiile religioase, iar structurile fără personalitate juridică sunt grupările religioase.

(3) Comunitățile religioase își aleg în mod liber structura asociațională în care își manifestă credința religioasă: cult, asociație religioasă sau grup religios, în condițiile prezentei legi.

(4) În activitatea lor, cultele, asociațiile religioase și grupările religioase au obligația să respecte Constituția și legile țării și să nu aducă atingere securității publice, ordinii, sănătății și moralei publice, precum și drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

(5) Este interzisă prelucrarea datelor cu caracter personal legate de convingerile religioase sau de apartenența la culte, cu excepția desfășurării lucrărilor de recensământ național aprobat prin lege sau în situația în care persoana vizată și-a dat, în mod expres, consimțământul pentru aceasta.

(6) Este interzisă obligarea persoanelor să își menționeze religia, în orice relație cu autoritățile publice sau cu persoanele juridice de drept privat.

Art. 6. — (1) *Gruparea religioasă* este forma de asociere fără personalitate juridică a unor persoane fizice care, fără nicio procedură prealabilă și în mod liber, adoptă, împărtășesc și practică o credință religioasă.

(2) *Asociația religioasă* este persoana juridică de drept privat, constituită în condițiile prezentei legi, formată din persoane fizice care adoptă, împărtășesc și practică aceeași credință religioasă.

(3) O asociație religioasă poate deveni cult în condițiile prezentei legi.

CAPITOLUL II

Culte

SECȚIUNEA 1

Relațiile dintre stat și culte

Art. 7. — (1) Statul român recunoaște cultelor rolul spiritual, educațional, social-caritabil, cultural și de parteneriat social, precum și statutul lor de factori ai păcii sociale.

(2) Statul român recunoaște rolul important al Bisericii Ortodoxe Române și al celorlalte biserici și culte recunoscute în istoria națională a României și în viața societății românești.

Art. 8. — (1) Cultele recunoscute sunt persoane juridice de utilitate publică. Ele se organizează și funcționează în baza prevederilor constituționale și ale prezentei legi, în mod autonom, potrivit propriilor statute sau coduri canonice.

(2) De asemenea, sunt persoane juridice și părțile componente ale cultelor, așa cum sunt menționate în statutele sau codurile canonice proprii, dacă îndeplinesc cerințele prevăzute în acestea.

(3) Cultele funcționează cu respectarea prevederilor legale și în conformitate cu propriile statute sau coduri canonice, ale căror prevederi sunt aplicabile propriilor credincioși.

(4) Denumirea unui cult nu poate fi identică cu cea a altui cult recunoscut în România.

Art. 9. — (1) În România nu există religie de stat; statul este neutru față de orice credință religioasă sau ideologie atee.

(2) Cultele sunt egale în fața legii și a autorităților publice. Statul, prin autoritățile sale, nu va promova și nu va favoriza acordarea de privilegii sau crearea de discriminări față de vreun cult.

(3) Autoritățile publice cooperează cu cultele în domeniile de interes comun și sprijină activitatea acestora.

(4) Statul român, prin autoritățile publice abilitate, sprijină activitatea spiritual-culturală și socială în străinătate a cultelor recunoscute în România.

(5) Autoritățile publice centrale pot încheia cu cultele recunoscute atât parteneriate în domeniile de interes comun, cât și acorduri pentru reglementarea unor aspecte specifice tradiției cultelor, care se supun aprobării prin lege.

Art. 10. — (1) Cheltuielile pentru întreținerea cultelor și desfășurarea activităților lor se vor acoperi, în primul rând, din veniturile proprii ale cultelor, create și administrate în conformitate cu statutele lor.

(2) Cultele pot stabili contribuții din partea credincioșilor lor pentru susținerea activităților pe care le desfășoară.

(3) Statul promovează sprijinul acordat de cetățeni cultelor prin deduceri din impozitul pe venit și încurajează sponsorizările către culte, în condițiile legii.

(4) Statul sprijină, la cerere, prin contribuții, în raport cu numărul credincioșilor cetățeni români și cu nevoile reale de subsistență și activitate, salarizarea personalului clerical și neclerical aparținând cultelor recunoscute. Statul sprijină cu contribuții în quantum mai mare salarizarea personalului de cult al unităților de cult cu venituri reduse, în condițiile stabilite prin lege.

(5) Nimeni nu poate fi constrâns prin acte administrative sau prin alte metode să contribuie la cheltuielile unui cult religios.

(6) Cultele recunoscute pot beneficia, la cerere, de sprijin material din partea statului, pentru cheltuielile privind funcționarea unităților de cult, pentru reparații și construcții noi, în raport cu numărul credincioșilor, conform ultimului recensământ, și cu nevoile reale.

(7) Statul sprijină activitatea cultelor recunoscute și în calitate de furnizori de servicii sociale.

(8) Autoritățile publice asigură oricărei persoane, la cerere, dreptul de a fi consiliată potrivit propriilor convingeri religioase prin înlesnirea asistenței religioase.

Art. 11. — Sprijinul statului constă și în acordarea de facilități fiscale, în condițiile legii.

Art. 12. — Utilizarea fondurilor bănești primite de la bugetul de stat sau bugetele locale, precum și respectarea destinației bunurilor primite în proprietate sau folosință de la autoritățile publice locale ori centrale se supun controlului statului.

Art. 13. — (1) Raporturile dintre culte, precum și cele dintre asociații și grupuri religioase se desfășoară pe baza înțelegerii și a respectului reciproc.

(2) În România sunt interzise orice forme, mijloace, acte sau acțiuni de defăimare și învrăjbire religioasă, precum și ofensa publică adusă simbolurilor religioase.

(3) Împiedicarea sau tulburarea libertății de exercitare a unei activități religioase, care se desfășoară potrivit legii, se pedepsește conform dispozițiilor legii penale.

Art. 14. — (1) Fiecare cult trebuie să aibă un organism național de conducere sau de reprezentare.

(2) Unitățile de cult, inclusiv filialele lor fără personalitate juridică, se înființează și se organizează de către culte potrivit propriilor statute, regulamente și coduri canonice.

(3) Înființarea unității de cult trebuie să fie comunicată, spre evidență, Ministerului Culturii și Cultelor.

(4) Unitățile de cult nou-înființate ca persoane juridice pot solicita și primi sprijin financiar, în condițiile legii.

Art. 15. — Sigiliile și ștampilele folosite de către un cult sau de către o unitate locală de cult trebuie să conțină și denumirea oficială sub care cultul a fost recunoscut ori inițialele acestuia.

Art. 16. — (1) Cultele recunoscute pot folosi, în desfășurarea activităților lor, orice limbă consideră de cuviință. Evidența financiar-contabilă se va ține și în limba română.

(2) În relațiile oficiale cu autoritățile statului, cultele recunoscute folosesc limba română.

SECȚIUNEA a 2-a

Recunoașterea calității de cult

Art. 17. — (1) Calitatea de cult recunoscut de stat se dobândește prin hotărâre a Guvernului, la propunerea Ministerului Culturii și Cultelor, de către asociațiile religioase care, prin activitatea și numărul lor de membri, oferă garanții de durabilitate, stabilitate și interes public.

(2) Recunoașterea statutelor și a codurilor canonice se acordă în măsura în care acestea nu aduc atingere, prin conținutul lor, securității publice, ordinii, sănătății și moralei publice sau drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 18. — Asociația religioasă care solicită recunoașterea calității de cult va formula o cerere în acest sens la Ministerul Culturii și Cultelor, însoțită de următoarea documentație:

a) dovada că este constituită legal și funcționează neîntrerupt pe teritoriul României ca asociație religioasă de cel puțin 12 ani;

b) listele originale cuprinzând adeziunile unui număr de membri cetățeni români cu domiciliul în România cel puțin egal cu 0,1% din populația României, conform ultimului recensământ;

c) mărturisirea de credință proprie și statutul de organizare și funcționare, care să cuprindă: denumirea cultului, structura sa de organizare centrală și locală, modul de conducere, administrare și control, organele de reprezentare, modul de înființare și desființare a unităților de cult, statutul personalului propriu, precum și prevederile specifice cultului respectiv.

Art. 19. — (1) În termen de 60 de zile de la data depunerii cererii, Ministerul Culturii și Cultelor înaintează Guvernului documentația de recunoaștere a cultului, însoțită de avizul său consultativ, întocmit pe baza documentației depuse.

(2) Dacă documentația este incompletă sau statutele conțin prevederi contrare legii, acestea se restituie motivat spre completare sau modificare, iar termenul de soluționare se prelungește corespunzător.

Art. 20. — (1) În termen de 60 de zile de la primirea avizului, Guvernul se pronunță asupra cererii, prin hotărâre de recunoaștere sau de respingere motivată.

(2) Hotărârea Guvernului se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și poate fi atacată în justiție, conform legii.

(3) În caz de respingere a cererii, asociația religioasă poate solicita reluarea procedurii de recunoaștere a calității de cult, numai dacă prezintă dovezi din care să rezulte că au încetat temeiurile care au dus la soluția de respingere.

(4) Drepturile și obligațiile aferente calității de cult recunoscut se pot exercita de la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului de recunoaștere a acestuia.

Art. 21. — Guvernul, prin hotărâre, la propunerea Ministerului Culturii și Cultelor, poate retrace calitatea de cult recunoscut atunci când, prin activitatea sa, cultul aduce atingeri grave securității publice, ordinii, sănătății sau moralei publice ori drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 22. — (1) Modificarea și completarea statutelor de organizare și funcționare sau codurilor canonice ale cultelor se comunică, spre recunoaștere, Ministerului Culturii și Cultelor.

(2) Actele administrative emise în temeiul prevederilor prezentei secțiuni, precum și neemiterea acestora în termenele prevăzute pot fi atacate în justiție, în condițiile legii.

SECȚIUNEA a 3-a

Personalul cultelor

Art. 23. — (1) Cultele își aleg, numesc, angajează sau revocă personalul potrivit propriilor statute, coduri canonice sau reglementări.

(2) Personalul cultelor poate fi sancționat disciplinar pentru încălcarea principiilor doctrinare sau morale ale cultului, potrivit propriilor statute, coduri canonice sau reglementări.

(3) Personalul clerical și cel asimilat al cultelor recunoscute nu poate fi obligat să dezvăluie faptele încredințate sau de care a luat cunoștință în considerarea statutului lor.

(4) Exercițarea funcției de preot sau orice altă funcție care presupune exercițarea atribuțiilor de preot fără autorizația sau acordul expres dat de structurile religioase, cu sau fără personalitate juridică, se sancționează potrivit legii penale.

Art. 24. — (1) Salariații și asigurații cultelor ale căror case de pensii sunt integrate în sistemul asigurărilor sociale de stat vor fi supuși prevederilor legislației privind asigurările sociale de stat.

(2) Salariații și asigurații cultelor care dispun de case de pensii sau fonduri de pensii proprii se supun regulamentelor adoptate de către organele de conducere ale cultelor, în conformitate cu statutele acestora și în acord cu principiile generale ale legislației privind asigurările sociale de stat.

Art. 25. — Personalul clerical și cel asimilat, precum și personalul monahal aparținând cultelor recunoscute este scutit de îndeplinirea serviciului militar.

Art. 26. — (1) Cultele pot avea organe proprii de judecată religioasă pentru problemele de disciplină internă, conform statutelor și reglementărilor proprii.

(2) Pentru problemele de disciplină internă sunt aplicabile în mod exclusiv prevederile statutare și canonice.

(3) Existența organelor proprii de judecată nu înlătură aplicarea legislației cu privire la contravenții și infracțiuni în sistemul jurisdicțional.

SECȚIUNEA a 4-a

Patrimoniul cultelor

Art. 27. — (1) Cultele recunoscute și unitățile lor de cult pot avea și dobândi, în proprietate sau în administrare, bunuri mobile și imobile, asupra cărora pot dispune în conformitate cu statutele proprii.

(2) Bunurile sacre, respectiv cele afectate direct și exclusiv cultului, stabilite conform statutelor proprii în conformitate cu tradiția și practicile fiecărui cult, dobândite cu titlu, sunt insesizabile și imprescriptibile și pot fi înstrăinate doar în condițiile statutare specifice fiecărui cult.

(3) Prevederile alin. (2) nu afectează redobândirea bunurilor sacre confiscate în mod abuziv de stat în perioada 1940—1989, precum și a celor preluate fără titlu.

Art. 28. — (1) Unitățile locale ale cultelor pot avea și întreține, singure sau în asociere cu alte culte, cimitire confesionale pentru credincioșii lor. Cimitirele confesionale se administrează potrivit regulamentelor cultului deținător. Identitatea confesională a cimitirelor istorice este protejată de lege.

(2) În localitățile în care nu există cimitire comunale și unele culte nu au cimitire proprii, persoanele decedate care aparțineau cultelor respective pot fi înhumate potrivit ritului propriu, în cimitirele existente în funcțiune.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică cimitirelor aparținând cultelor mozaic și musulman.

(4) Autoritățile administrației publice locale au obligația de a înființa cimitire comunale și orășenești în fiecare localitate.

(5) Cimitirele comunale sau orășenești se organizează astfel încât să aibă sectoare corespunzătoare pentru fiecare cult recunoscut, la cererea cultelor ce funcționează în localitatea respectivă.

Art. 29. — (1) Cultele au dreptul exclusiv de a produce și valorifica obiectele și bunurile necesare activității de cult, în condițiile legii.

(2) Utilizarea operelor muzicale în activitatea cultelor recunoscute se face fără plata taxelor către organele de gestiune colectivă a drepturilor de autor.

Art. 30. — Bunurile bisericești sau similare din străinătate, proprietate a statului român ori a cultelor din România, pot constitui obiectul unor acorduri bilaterale semnate de statul român, la solicitarea celor interesați.

Art. 31. — (1) Bunurile care fac obiectul aporturilor de orice fel — contribuții, donații, succesiuni —, precum și orice alte bunuri intrate în mod legal în patrimoniul unui cult nu pot face obiectul revendicării lor ulterioare.

(2) Persoanele care părăsesc un cult recunoscut nu pot emite pretenții asupra patrimoniului cultului respectiv.

(3) Disputele patrimoniale dintre cultele recunoscute se soluționează pe cale amiabilă, iar, în caz contrar, potrivit dreptului comun.

(4) În cazul retragerii calității de cult recunoscut potrivit prevederilor prezentei legi sau al dizolvării, destinația patrimoniului este cea stabilită prin statutul acestuia.

SECȚIUNEA a 5-a

Învățământul organizat de culte

Art. 32. — (1) În învățământul de stat și particular, predarea religiei este asigurată prin lege cultelor recunoscute.

(2) Personalul didactic care predă religia în școlile de stat se numește cu acordul cultului pe care îl reprezintă, în condițiile legii.

(3) În cazul în care un cadru didactic săvârșește abateri grave de la doctrina sau morala cultului, cultul îi poate retrage acordul de a preda religia, fapt ce duce la desfacerea contractului individual de muncă.

(4) La cerere, în situația în care conducerea școlii nu poate asigura profesori de religie aparținând cultului din

care fac parte elevii, aceștia pot face dovada studierii religiei proprii cu atestat din partea cultului căruia îi aparțin.

Art. 33. — (1) Cultele au dreptul să înființeze și să administreze unități de învățământ pentru pregătirea personalului de cult, a profesorilor de religie, precum și a altor specialiști necesari activității religioase a fiecărui cult, în condițiile prevăzute de lege.

(2) Fiecare cult este liber să își stabilească forma, nivelul, numărul și planul de școlarizare pentru instituțiile de învățământ proprii, în condițiile prevăzute de lege.

Art. 34. — (1) Cultele își elaborează planurile și programele de învățământ pentru învățământul teologic preuniversitar și programele pentru predarea religiei. Acestea se avizează de către Ministerul Culturii și Cultelor și se aprobă de către Ministerul Educației și Cercetării.

(2) Pentru învățământul superior, planurile și programele de învățământ se elaborează de instituțiile de învățământ, cu acordul cultului respectiv, și se aprobă de senatele universitare.

Art. 35. — (1) Personalul didactic din unitățile de învățământ teologic integrate în învățământul de stat se recunoaște de către Ministerul Educației și Cercetării, în condițiile prevăzute de lege, cu acordul prealabil al organelor statutare ale cultelor religioase în cauză.

(2) Personalul didactic din unitățile de învățământ teologic neintegrate în învățământul de stat se numește de către organele statutare ale cultelor, în conformitate cu statutele acestora. Personalul didactic care predă religia în școli trebuie să îndeplinească prevederile Legii privind Statutul personalului didactic nr. 128/1997, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 36. — (1) În centrele de plasament organizate de instituțiile publice, particulare sau aparținând cultelor, educația religioasă a copiilor se face conform apartenenței lor religioase.

(2) În centrele de plasament, indiferent de finanțator, educația religioasă a copiilor cărora nu li se cunoaște religia se face doar cu acordul persoanelor stabilite prin actele normative incidente în acest domeniu.

Art. 37. — Salarizarea personalului didactic și administrativ din unitățile de învățământ teologic neintegrate în învățământul de stat se asigură de către culte. La cererea cultelor, statul, prin Ministerul Culturii și Cultelor, poate asigura o contribuție la salariu, proporțional, în raport de numărul membrilor acestora.

Art. 38. — Echivalarea și recunoașterea diplomelor și a certificatelor de studii teologice obținute în străinătate se fac în condițiile prevăzute de lege.

Art. 39. — (1) Cultele recunoscute au dreptul de a înființa și administra forme de învățământ confesional de toate nivelurile, profilurile și specializările, în condițiile legii.

(2) Diplomele pentru absolvenții unităților și instituțiilor de învățământ particular, confesional, organizate de cultele religioase se eliberează potrivit legislației în vigoare.

(3) Statul va susține financiar învățământul confesional, în condițiile legii.

(4) Unitățile de învățământ confesional dispun de autonomie organizatorică și funcțională, potrivit statutelor și canoanelor lor, în concordanță cu prevederile legale ale sistemului național de învățământ.

(5) În învățământul confesional se pot înscrie elevi sau studenți, indiferent de religie sau confesiune, garantându-se libertatea educației religioase a acestora, corespunzătoare propriei religii sau confesiuni.

CAPITOLUL III

Asociațiile religioase

Art. 40. — (1) Libertatea religioasă se poate exercita și în cadrul asociațiilor religioase, care sunt persoane juridice alcătuite din cel puțin 300 de persoane, cetățeni români sau rezidenți în România, care se asociază în vederea manifestării unei credințe religioase.

(2) Asociația religioasă dobândește personalitate juridică prin înscrierea în Registrul asociațiilor religioase, care se instituie la grefa judecătorei în a cărei circumscripție teritorială își are sediul.

Art. 41. — (1) Oricare dintre asociați, pe baza împuternicirii date de ceilalți, poate formula o cerere de înscriere a asociației în Registrul asociațiilor religioase.

(2) Cererea de înscriere va fi însoțită de următoarele documente:

a) actul constitutiv, în formă autentică, în care se vor arăta obligatoriu denumirea asociației religioase, care nu poate fi identică sau asemănătoare cu cea a unui cult sau a altei asociații religioase recunoscute, datele de identificare și semnăturile asociaților, sediul, patrimoniul inițial, de cel puțin două salarii brute pe economie, alcătuit din aportul în natură sau în bani al asociaților, precum și primele organe de conducere;

b) mărturisirea de credință proprie și statutul asociației religioase, care trebuie să cuprindă: structura sa de organizare centrală și locală, modul de conducere, administrare și control, modul de înființare și desființare a unităților locale, drepturile și obligațiile membrilor, principalele activități pe care asociația religioasă înțelege să le desfășoare în vederea atingerii scopurilor sale spirituale, alte prevederi specifice asociației religioase respective;

c) actele doveditoare ale sediului și patrimoniului inițial;

d) avizul consultativ al Ministerului Culturii și Cultelor;

e) dovada privind disponibilitatea denumirii, eliberată de Ministerul Justiției.

Art. 42. — (1) În termen de 3 zile de la depunerea cererii de înscriere și a documentelor prevăzute la art. 41 alin. (2), judecătorul desemnat de președintele instanței verifică legalitatea acestora și dispune, prin încheiere, înscrierea asociației în Registrul asociațiilor religioase.

(2) Odată cu efectuarea înscrierii, încheierea prin care s-a dispus înscrierea se comunică, din oficiu, organului financiar local în a cărui rază teritorială se află sediul asociației religioase, pentru evidența fiscală, cu menționarea numărului de înscriere în Registrul asociațiilor religioase.

Art. 43. — Asociațiile religioase pot înființa filiale cu personalitate juridică, în conformitate cu statutele lor, potrivit procedurii prevăzute la art. 41 și 42.

Art. 44. — (1) Asociațiile religioase beneficiază de facilități fiscale legate de activitatea lor religioasă, în conformitate cu Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Asociațiilor religioase li se aplică în mod corespunzător și prevederile art. 10 alin. (2) și ale art. 15, 16 și 28.

Art. 45. — Dizolvarea asociației religioase se pronunță de instanța competentă atunci când, prin activitatea sa, asociația religioasă aduce atingeri grave securității publice, ordinii, sănătății sau moralei publice, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului ori când asociația religioasă urmărește alt scop decât cel pentru care s-a constituit.

Art. 46. — Prevederile prezentului capitol se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 26/2000 cu privire la asociații și fundații, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 246/2005.

Art. 47. — (1) Asociațiile existente, constituite în conformitate cu reglementările legale privind asociațiile și fundațiile, care au ca obiect de activitate principal exercitarea unei credințe religioase și care doresc să dobândească statutul de asociație religioasă vor depune la judecătoria unde sunt înregistrate o cerere de transformare a asociației și de radiere a ei din Registrul asociațiilor și fundațiilor și de înregistrare în Registrul asociațiilor religioase ținut de grea aceleiași judecătoria, însoțită de documentația prevăzută la art. 41.

(2) Cererea va fi semnată de organele statutare de conducere ale asociației, arătându-se expres dorința transformării asociației inițiale în asociație religioasă.

(3) Judecătorul-delegat se va pronunța atât asupra transformării asociației, cât și asupra înregistrării asociației religioase, stabilind și perioada în care asociația a avut ca obiect de activitate exercitarea unei credințe religioase.

(4) Perioada stabilită de instanță va fi luată în considerare și se va adăuga perioadei de funcționare a asociației religioase, în vederea dobândirii calității de cult recunoscut.

Art. 48. — (1) În toate cererile și acțiunile în justiție privitoare la dobândirea sau pierderea calității de asociație religioasă, judecata se face cu prezența procurorului și cu citarea reprezentantului Ministerului Culturii și Cultelor.

(2) Încheierile sau hotărârile pronunțate de către instanță în cauzele privitoare la asociațiile religioase pot fi atacate cu recurs, în termen de 15 zile de la pronunțare, la tribunal.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
DORU IOAN TĂRĂCILĂ

București, 28 decembrie 2006.
Nr. 489.

ANEXĂ

LISTA
cultelor recunoscute în România

Nr. crt.	Denumirea cultului
1.	BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
2.	EPISCOPIA ORTODOXĂ SĂRBĂ DE TIMIȘOARA
3.	BISERICA ROMANO-CATOLICĂ
4.	BISERICA ROMÂNĂ UNITĂ CU ROMA, GRECO-CATOLICĂ
5.	ARHIEPISCOPIA BISERICII ARMENE
6.	BISERICA CREȘTINĂ RUSĂ DE RIT VECHI DIN ROMÂNIA
7.	BISERICA REFORMATĂ DIN ROMÂNIA
8.	BISERICA EVANGHELICĂ C.A. DIN ROMÂNIA
9.	BISERICA EVANGHELICĂ LUTHERANĂ DIN ROMÂNIA
10.	BISERICA UNITARIANĂ DIN TRANSILVANIA
11.	UNIUNEA BISERICILOR CREȘTINE BAPTISTE DIN ROMÂNIA
12.	BISERICA CREȘTINĂ DUPĂ EVANGHELIE DIN ROMÂNIA — UNIUNEA BISERICILOR CREȘTINE DUPĂ EVANGHELIE DIN ROMÂNIA
13.	BISERICA EVANGHELICĂ ROMÂNĂ
14.	UNIUNEA PENTICOSTALĂ — BISERICA LUI DUMNEZEU APOSTOLICĂ DIN ROMÂNIA
15.	BISERICA CREȘTINĂ ADVENTISTĂ DE ZIUA A ȘAPTEA DIN ROMÂNIA
16.	FEDERAȚIA COMUNITĂȚILOR EVREIEȘTI DIN ROMÂNIA
17.	CULTUL MUSULMAN
18.	ORGANIZAȚIA RELIGIOASĂ MARTORII LUI IEHOVA

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind libertatea religioasă
și regimul general al cultelor**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind libertatea religioasă și regimul general al cultelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 27 decembrie 2006.
Nr. 1.437.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E

CURTEA CONSTITUŢIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 786

din 7 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8
din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC Compil Impex” — S.R.L. din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 218/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus la dosar o cerere de renunțare la judecată.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, în fața Curții Constituționale, nu se aplică principiul disponibilității, astfel încât nu se poate renunța la judecată.

Curtea, având în vedere prevederile art. 55 din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora în fața instanței de contencios constituțional nu sunt aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la stingerea procesului, deci inclusiv cele referitoare la renunțarea la judecată, constată

că cererea autorului excepției este inadmisibilă și, în consecință, reține excepția spre judecare.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, arătând, de asemenea, că soluția legislativă cuprinsă de dispozițiile legale criticate a fost preluată de textul art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 1 iunie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 218/2006, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului**, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC Compil Impex” — S.R.L. din Piatra-Neamț într-un litigiu având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva unei hotărâri a judecătorului-sindic.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că judecarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor judecătorului-sindic de către curțile de apel împiedică exercitarea rolului Înaltei Curți de Casație și Justiție de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, determinând practici divergente. Existența unei singure căi de atac și faptul că hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic nu pot fi suspendate, prin derogare de la dreptul comun, încalcă accesul liber la justiție și dreptul părților la judecarea cauzei lor în mod echitabil de o

instanță imparțială și independentă. Mai arată că netrimiteră la instanța de recurs a întregului dosar, ci numai a actelor selectate de o persoană neprecizată, încalcă dispozițiile constituționale referitoare la egalitatea în justiție, la competența și la procedura de judecată.

Curtea de Apel Bacău – Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile art. 8 din Legea nr. 64/1995 sunt conforme scopului urmărit de legiuitor prin instituirea procedurii speciale a reorganizării judiciare și a falimentului, neîncălcând nici o dispoziție sau principiu constituțional.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere arată că dispozițiile art. 8 din Legea nr. 64/1995, abrogate, dar preluate în art. 8 din Legea nr. 85/2006, nu îngrădesc exercițiul dreptului de acces liber la justiție și, constituind norme de procedură, stabilirea lor intră în competența exclusivă a legiuitorului.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulat, îl constituie dispozițiile art. 8 din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004. Curtea observă că, ulterior sesizării sale, la 21 iunie 2006 a intrat în vigoare Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 359 din 21 aprilie 2006, care, prin art. 156 alin. (3), a abrogat expres și în întregime Legea nr. 64/1995, însă soluția legislativă criticată de autorul excepției a fost preluată de art. 8 din Legea nr. 85/2006, text asupra căruia Curtea, potrivit jurisprudenței sale, urmează a se pronunța. Textul criticat are următorul cuprins:

— Art. 8: „(1) Curtea de apel va fi instanța de recurs pentru hotărârile pronunțate de judecătorul-sindic în temeiul art. 11.

(2) Termenul de recurs este de 10 zile de la comunicarea hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

(3) Recursul va fi judecat de completuri specializate, în termen de 30 de zile de la înregistrarea dosarului la curtea de apel. Citarea părților se face prin Buletinul procedurilor de insolvență. În vederea soluționării recursului, se trimite la curtea de apel, în copie certificată de grefierul-șef al tribunalului, numai actele care interesează soluționarea căii de atac, selectate de judecătorul-sindic. În cazul în care instanța de recurs consideră necesare și alte acte din dosarul de fond, va pune în vedere părților interesate să le depună în copie certificată.

(4) Prin derogare de la prevederile art. 300 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, hotărârile judecătorului-sindic nu vor putea fi suspendate de instanța de recurs.

(5) Prevederile alin. (4) nu se aplică în cazul judecării recursului împotriva următoarelor hotărâri ale judecătorului-sindic:

a) sentința de respingere a contestației debitorului, introdusă în temeiul art. 33 alin. (4);

b) sentința prin care se decide intrarea în procedura simplificată;

c) sentința prin care se decide intrarea în faliment, pronunțată în condițiile art. 107;

d) sentința de soluționare a contestației la planul de distribuire a fondurilor obținute din lichidare și din încasarea de creanțe, introdusă în temeiul art. 122 alin. (3).

(6) Pentru toate cererile de recurs formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic în cadrul procedurii se constituie un singur dosar.

(7) Prin derogare de la art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, judecătorul-sindic va putea să nu dispună suspendarea cauzei, în situația în care dispozițiile a căror neconstituționalitate se invocă au făcut obiectul cel puțin al unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională.“

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 21 alin. (1) și (2) referitoare la dreptul de acces liber la justiție, art. 53 alin. (1) privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți, art. 124 alin. (2) privind unicitatea, imparțialitatea și egalitatea justiției pentru toți și art. 126 alin. (2) și (3) privind stabilirea numai prin lege a competenței instanțelor judecătorești și a procedurii de judecată, respectiv, rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea reține următoarele:

Competența tribunalelor, prin judecătorul-sindic, ca primă instanță, a curților de apel pentru judecarea recursurilor declarate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorul-sindic, precum și întreaga procedură judiciară a insolvenței au fost stabilite prin lege, în conformitate cu dispozițiile art. 126 alin. (2) din Constituție, iar nu prin încălcarea acestora.

Curtea reține că opțiunea legiuitorului pentru stabilirea competenței curților de apel în soluționarea recursurilor a fost determinată de faptul că acestea sunt instanțele imediat superioare în grad tribunalelor în cadrul cărora funcționează judecătorul-sindic. Practic ar fi imposibilă judecarea tuturor recursurilor de Înalta Curte de Casație și Justiție, contrară și rațiunii pentru care este stabilită procedura specială a insolvenței. Curtea reține că această competență a curților de apel nu afectează în niciun mod rolul constituțional al instanței supreme de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești prin deciziile pe care le pronunță în soluționarea recursurilor în interesul legii.

Curtea constată că nicio dispoziție constituțională și niciun instrument juridic internațional nu stabilesc câte grade de jurisdicție și câte căi de atac trebuie să existe pentru înfăptuirea justiției în diferite categorii de cauze, astfel încât existența numai a unei singure căi de atac nu aduce nicio atingere dreptului de acces liber la justiție. În considerarea acestui aspect, Curtea constată că art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune doar existența posibilității efective de a supune judecării unei instanțe naționale cazul violării unui drept consacrat de convenție (Cauza Kudla împotriva Poloniei, 2000) și, în consecință, „nu impune un anumit număr al gradelor de jurisdicție sau un anumit număr al

căilor de atac“ (Decizia Curții Constituționale nr. 288 din 3 iulie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 560 din 5 august 2003).

Curtea reține că procedura insolvenței, prin caracterul său special și scopul urmărit, presupune soluționarea cu celeritate a cauzelor de această natură, motiv pentru care nu trebuie întreruptă în mod nejustificat. În temeiul art. 11 din Legea nr. 85/2006 judecătorul-sindic pronunță hotărâri în 14 probleme distincte și în etape diferite ale procedurii. Astfel, Curtea reține că, în cazul în care s-ar trimite în recurs de fiecare dată întreg dosarul cauzei ori s-ar dispune suspendarea executării hotărârii judecătorului-sindic, ar exista nenumerate întreruperi ale procedurii, condiții în

care aceasta nu ar putea fi finalizată într-un termen rezonabil și util.

Curtea constată că înaintarea la instanța de recurs doar a copieii actelor care privesc problema soluționată prin hotărârea recurată nu împiedică judecarea recursului în mod echitabil. Actele care se înaintează în copie sunt selectate de judecătorul-sindic, iar grefierul-șef certifică doar exactitatea copiilor. La cererea părții interesate sau din oficiu instanța de recurs va putea solicita și alte documente din dosarul cauzei.

Neputându-se reține îngrădirea exercițiului niciunui drept sau libertăți fundamentale, Curtea constată că prevederile art. 53 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 din Legea nr. 85/2006 privind procedura insolvenței, excepție ridicată de Societatea Comercială „TC Compil Impex” — S.R.L din Piatra-Neamț în Dosarul nr. 218/2006 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 7 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 802

din 9 noiembrie 2006

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, excepție ridicată de Ion Corneanu în Dosarul nr. 41/RCA/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza aflându-se în stare de judecată, Curtea acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 41/RCA/2006, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a**

sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Ion Corneanu într-o cauză de contencios administrativ având ca obiect soluționarea recursului declarat împotriva sentinței prin care Judecătoria Medgidia a respins plângerea formulată împotriva unui proces-verbal de contravenție întocmit de agentul constator al Direcției Generale a Finanțelor Publice Constanța.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține că textul de lege criticat contravine art. 57 din Constituție. Precizează că activitățile de colectare și restituire a veniturilor la bugetul de stat trebuie efectuate de compartimentele specializate ale puterii de stat, fără ca prin aceasta să se aducă atingere drepturilor fundamentale ale cetățenilor. Mai arată, în esență, că prevederile art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 îngreunează activitatea societăților comerciale, fiind contrare art. 135 alin. (1) și (2) din Constituție. În fine, precizează că textul de lege criticat impune primarului să intervină în activitatea compartimentelor specializate din cadrul unității administrativ-teritoriale, ceea ce contravine dispozițiilor constituționale ale art. 120 alin. (1), care consacră principiul descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice pe care se întemeiază administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale.

Tribunalul Constanța — Secția civilă apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că prevederile art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 nu contravin dispozițiilor constituționale invocate de autorul excepției. Precizează că textul de lege criticat este în sensul prevederilor art. 137 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora „*Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege*”.

Avocatul Poporului apreciază că textul de lege ce constituie obiect al excepției de neconstituționalitate este în deplină concordanță cu prevederile Legii fundamentale invocate de autorul excepției în motivarea acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție și ale art. 1 alin. (2), precum și ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 19 iunie 2003, aprobată cu modificări și completări, prin Legea nr. 108/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 336 din 16 aprilie 2004, potrivit cărora „*Ordonatorii de credite răspund de: (...) urmărirea modului de realizare a veniturilor*”.

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 57 privind exercitarea cu bună-credință a drepturilor și libertăților constituționale, ale art. 120 alin. (1), potrivit cărora administrația publică din unitățile administrativ-teritoriale se întemeiază pe principiul descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, precum și ale art. 135 alin. (1) și (2) lit. a) referitoare la economia de piață și la obligația statului de a asigura

libertatea comerțului, protecția concurenței loiale și crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată într-o cauză în care autorul acesteia, primar al comunei Cobadin, județul Constanța, a fost sancționat contravențional de inspectorii Direcției Generale a Finanțelor Publice Constanța pentru nerespectarea prevederilor legale referitoare la urmărirea modului de realizare a veniturilor provenind din impozitele și taxele locale datorate de două societăți comerciale. Contestând constituționalitatea obligației instituite prin lege, în sarcina ordonatorilor de credite, de a urmări modul de realizare a veniturilor, autorul excepției invocă dispozițiile art. 57 din Constituție referitoare la „*Exercitarea drepturilor și a libertăților*”. Analizând aceste susțineri, Curtea constată că ele sunt neîntemeiate, întrucât dispozițiile menționate privesc exclusiv persoanele fizice — cetățeni români, cetățeni străini și apatrizi —, care trebuie să își exercite drepturile și libertățile constituționale cu bună-credință, fără să încalce drepturile și libertățile celorlalți. Așadar, prevederile art. 57 din Constituție nu sunt aplicabile reprezentanților autorității publice, care, precum în speță, pot fi sancționați pentru eventualele abuzuri în exercitarea atribuțiilor lor prin multiple mecanisme, preponderent de natură jurisdicțională, instituite atât la nivel constituțional, cât și legal. Ca atare, prevederile art. 57 din Constituție nu sunt incidente în cauză.

Nu poate fi reținută nici critica privind încălcarea dispozițiilor art. 135 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât stabilirea, printr-un act normativ cu forță de lege, a unei obligații în sarcina unui organ al autorității administrației publice locale nu poate reprezenta prin ea însăși o nesocotire a principiilor economiei de piață statuate de textul constituțional. Această concluzie este întărită de o altă prevedere a Legii fundamentale, și anume aceea a art. 137 alin. (1), potrivit căreia „*Formarea, administrarea, întrebuințarea și controlul resurselor financiare ale statului, ale unităților administrativ-teritoriale și ale instituțiilor publice sunt reglementate prin lege*”. Acesta constituie fundamentul constituțional în baza căruia legiuitorul a stabilit în sarcina ordonatorilor de credite responsabilități referitoare la urmărirea realizării veniturilor unităților administrativ-teritoriale.

Invocarea, în susținerea criticilor de neconstituționalitate, a prevederilor art. 120 alin. (1) din Constituție, nu prezintă relevanță în soluționarea prezentei cauze, întrucât este evident că nu există nicio legătură între obligația instituită prin textul criticat și principiile descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice, care stau la baza organizării administrației publice din unitățile administrativ-teritoriale.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 45/2003 privind finanțele publice locale, excepție ridicată de Ion Corneanu în Dosarul nr. 41/RCA/2006 al Tribunalului Constanța — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 808

din 9 noiembrie 2006

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1)²
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000
privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Constantin Roșianu în Dosarul nr. 579/2006 al Judecătoriei Timișoara.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public arată că autorul excepției formulează critici de neconstituționalitate referitoare la o omisiune de reglementare a dispozițiilor art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, solicitând, în fapt, completarea textului de lege criticat, aspect asupra căruia însă Curtea nu se poate pronunța, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate urmând a fi respinsă ca inadmisibilă; în măsura în care Curtea va examina excepția de neconstituționalitate pe fond, solicită respingerea acesteia ca neîntemeiată, întrucât dispozițiile legale criticate nu contravin normelor constituționale referitoare la egalitate și la dreptul de proprietate privată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 29 mai 2006, pronunțată în Dosarul nr. 579/2006, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România și ale art. I pct. 2 din Legea nr. 591/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000**“. Excepția a fost ridicată de Constantin Roșianu într-o cauză civilă având ca obiect soluționarea unei acțiuni în revendicare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține contrarietatea art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 față de prevederile art. 16 alin. (1) și ale art. 44 alin. (2) din Constituție, deoarece în cuprinsul acestor dispoziții de lege nu este enumerat și Decretul nr. 376/1948 pentru reglementarea situației unor depozite spre păstrare sau

consemnare, deși și prin intermediul acestui act normativ au fost preluate abuziv bunuri de la cetățeni. Se creează astfel o discriminare între cetățenii cărora le-au fost confiscate bunurile în baza acestui decret și cei cărora le-au fost preluate în baza actelor normative menționate în cuprinsul art. 26 alin. (1)², aplicându-se, așadar, un tratament juridic diferit unor situații identice.

Mai menționează că Decretul nr. 376/1948 prevedea că bunurile aflate la Casa de Economii și Consemnațiuni, care nu au fost retrase în termen de 30 de zile de la publicarea acestuia, trec în proprietatea statului fără nicio despăgubire. În consecință, este vorba despre o preluare abuzivă ca urmare a unei abandonări tacite, având în vedere termenul nerezonabil în cadrul căruia bunurile trebuiau retrase, decretul fiind contrar atât Constituției de la acea vreme, cât și convențiilor internaționale la care România era parte.

Judecătoria Timișoara nu își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Faptul că, printre actele normative enumerate la art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000, în baza cărora preluarea obiectelor din metale prețioase, aliaje ale acestora și pietre prețioase este considerată abuzivă, nu se menționează și Decretul nr. 376/1948 nu creează discriminări sub niciun aspect între cele două categorii de persoane, respectiv între cele vizate de actele normative enumerate și cele care se regăsesc în ipoteza reglementată de Decretul nr. 376/1948. Legiuitorul, în baza unor rațiuni obiective și pertinente, a considerat ca fiind preluare abuzivă doar cea făcută în baza actelor normative prevăzute de alin. (1)² al art. 26 din ordonanța criticată, aceste reglementări aplicându-se tuturor celor vizați în cuprinsul lor, fără considerente arbitrare. Mai mult, egalitatea nu înseamnă uniformitate, iar dacă există justificări obiective și rezonabile, legiuitorul poate institui tratamente juridice distincte pentru anumite categorii de persoane sau grupuri, așa cum este situația celor care se regăsesc în ipoteza normelor legale ale Decretului nr. 376/1948, fără a se crea o discriminare contrară art. 16 alin. (1) din Constituție.

De asemenea, pentru aceleași considerente invocate mai sus, se apreciază că dispozițiile de lege criticate nu contravin nici art. 44 alin. (2) din Constituție, privind ocrotirea și garantarea în mod egal de lege a proprietății private, indiferent de titular.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 sunt constituționale. Textul de lege criticat nu

contravine principiului egalității în drepturi a cetățenilor și nici regulii constituționale privind ocrotirea în mod egal, indiferent de titular, a proprietății private, întrucât acesta nu instituie nicio condiție sau niciun element care să determine aplicarea unui tratament juridic diferit persoanelor aflate în aceeași situație juridică, respectiv în ipoteza normei atacate.

Totodată, se constată că, prin critica de neconstituționalitate formulată, autorul excepției vizează, în realitate, lacune legislative ale textului de lege atacat, asupra cărora însă Curtea Constituțională nu poate interveni prin operații de modificare sau completare.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului și dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, potrivit încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile „art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România și ale art. 1 pct. 2 din Legea nr. 591/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000“. În realitate însă obiectul excepției este format din dispozițiile art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 77 din 29 ianuarie 2004, astfel cum au fost introduse prin art. 1 pct. 2 din Legea nr. 591/2004 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.224 din 20 decembrie 2004. Textul de lege criticat

are următorul conținut: „(1)² În sensul prezentei ordonanțe de urgență, prin preluare abuzivă se înțelege preluarea efectuată în baza următoarelor acte normative:

a) *Legea nr. 638/1946 pentru controlul producției, prelucrării și circulației metalelor prețioase;*

b) *Legea nr. 284/1947 pentru cedarea către Banca Națională a României a aurului, valurilor efective și altor mijloace de plată străine;*

c) *Decretul nr. 83/1949 pentru completarea unor dispozițiuni din Legea nr. 187/1945;*

d) *Decretul nr. 111/1951 privind reglementarea situației bunurilor de orice fel supuse confiscării, confiscate, fără moștenitori sau fără stăpân, precum și a unor bunuri care nu mai folosesc instituțiilor bugetare;*

e) *Decretul nr. 210/1960 privind regimul mijloacelor de plată străine, metalelor prețioase și pietrelor prețioase;*

f) *Decretul nr. 302/1965 privind unele măsuri referitoare la obiectele confecționate din metale prețioase, la metalele și pietrele prețioase;*

g) *Decretul nr. 244/1978 privind regimul metalelor prețioase și pietrelor prețioase.“*

Autorul excepției consideră că acest text de lege contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii a cetățenilor și ale art. 44 alin. (2) potrivit cărora proprietatea privată este garantată și ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

Critica de neconstituționalitate a autorului excepției, potrivit căreia art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 aduce atingere atât principiului egalității, cât și dreptului de proprietate privată, pornește de la motivația că, dintre actele normative enumerate în cuprinsul textului de lege atacat și în baza cărora au fost preluate în mod abuziv bunuri de la cetățeni, lipsește Decretul nr. 376/1948 pentru reglementarea situației unor depozite spre păstrare sau consemnare, care a condus, de asemenea, la preluări abuzive de bunuri din partea statului.

Or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, instanța de contencios constituțional se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Ca atare, având în vedere și prevederile art. 29 alin. (6) din aceeași lege, excepția de neconstituționalitate urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1)² din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 190/2000 privind regimul metalelor prețioase, aliajelor acestora și pietrelor prețioase în România, excepție ridicată de Constantin Roșianu în Dosarul nr. 579/2006 al Judecătoriei Timișoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 9 noiembrie 2006.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 891

din 30 noiembrie 2006

referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9
din Codul de procedură civilă

Ion Predescu	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Doina Suliman	— magistrat-asistent șef

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romeo Impex Com” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 3.544/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 2 octombrie 2006, pronunțată în Dosarul nr. 3.544/90/2006, **Tribunalul Vâlcea — Secția comercială a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Romeo Impex Com” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea cu ocazia soluționării recursului formulat de Societatea Comercială „Muntenia” — S.R.L. din Ionești împotriva Încheierii nr. 795 din 20 martie 2006 pronunțate de Judecătoria Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 2.169/2006.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă contravin art. 52 alin. (3) din Constituție, deoarece „crează la îndemâna părții o cale de atac menită să înlăture în totalitate atât răspunderea patrimonială a statului pentru erorile judiciare, cât și răspunderea magistraților care au dat dovadă de rea-credință sau gravă neglijență în soluționarea pricinilor”.

Instanța de judecată consideră că dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu prevederile art. 52 alin. (3) din Constituție.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră textul de lege criticat ca fiind constituțional.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora *„Modificarea sau casarea unor hotărâri se poate cere în următoarele situații, numai pentru motive de nelegalitate: [...]”*

9. când hotărârea pronunțată este lipsită de temei legal ori a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a legii.”

Autorul excepției susține că reglementarea criticată contravine prevederilor constituționale ale art. 52 alin. (3), potrivit cărora *„Statul răspunde patrimonial pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare. Răspunderea statului este stabilită în condițiile legii și nu înlătură răspunderea magistraților care și-au exercitat funcția cu rea-credință sau gravă neglijență.”*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 304 din Codul de procedură civilă constituie norme de procedură care prevăd expres și limitativ motivele de recurs, pct. 9 vizând situația în care instanța de judecată pronunță o hotărâre cu aplicarea greșită sau nesocotirea unei norme juridice.

Art. 52 alin. (3) din Constituție consacră ocrotirea unui drept fundamental, dreptul persoanei vătămate de o instanță judecătorească de a obține repararea prejudiciului cauzat de o eroare judiciară.

În jurisprudența sa, Curtea a statuat că reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă atributul exclusiv al legiuitorului, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 126 și 129, bineînțeles cu respectarea normelor și principiilor consacrate prin Constituție și prin actele juridice internaționale la care România este parte. Soluția legislativă adoptată nu relevă niciun fine de neconstituționalitate, reglementarea criticată constituind tocmai temeiul de drept al controlului judiciar exercitat pe calea recursului.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 304 pct. 9 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Romeo Impex Com” — S.R.L. din Râmnicu Vâlcea în Dosarul nr. 3.544/90/2006 al Tribunalului Vâlcea — Secția comercială.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 noiembrie 2006.

PREȘEDINTE,
ION PREDESCU

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR DENTIȘTI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind eliberarea Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România

În temeiul art. 474, 476, 483 și 504 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Dentiști din România d e c i d e:

Art. 1. — (1) Profesia de medic dentist se exercită cu caracter permanent pe teritoriul României de către medicii dentiști posesori ai Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România.

(2) Modelul Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se acordă medicilor dentiști care, făcând cerere expresă în acest sens, îndeplinesc următoarele condiții:

1. dețin un titlu oficial de calificare în medicină dentară, în sensul art. 470 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare;

2. nu se găsesc în vreunul dintre cazurile de nedemnitate sau incompatibilitate prevăzute de lege;

3. sunt apți din punct de vedere medical pentru exercitarea profesiei de medic dentist;

4. nu au întrerupt exercitarea profesiei pe o perioadă mai mare de 5 ani sau au obținut diploma de licență în ultimii 5 ani;

5. au achitat taxa de înscriere în Colegiul Medicilor Dentiști din România.

Art. 3. — Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 2 și emiterea Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se fac în baza următoarelor documente:

1. cerere de înscriere;

2. titlu de calificare în profesia de medic dentist;

3. dovada exercitării profesiei de medic dentist în ultimii 5 ani, respectiv adeverință de la locul de muncă, dacă este cazul;

4. cazier judiciar;

5. certificat de sănătate, care să ateste starea de sănătate corespunzătoare exercitării profesiei de medic dentist; certificatul medical va fi vizat inclusiv de medicul psihiatru;

6. declarație pe propria răspundere privind inexistența unei situații de incompatibilitate;

7. copie de pe certificatul de căsătorie, dacă este cazul;

8. dovada că persoana solicitantă se află în întreținerea unui cetățean român sau a unui cetățean al Uniunii Europene, dacă este cazul;

9. chitanță privind achitarea taxei de eliberare a Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, precum și dovada achitării taxei de înscriere;

10. cetățenii străini care nu au practicat în România trebuie să facă dovada activității neîntrerupte, printr-o dovadă oficială emisă de autoritatea competentă din țara respectivă;

11. dovada cunoașterii limbii române la un nivel acceptabil, dovedită în urma unui interviu, dacă este cazul.

Art. 4. — (1) După verificarea îndeplinirii condițiilor legale, președintele colegiului teritorial va solicita în scris Colegiului Medicilor Dentiști din România emiterea Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România pentru solicitant.

(2) În adresa de emitere a Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se vor menționa:

a) numele și prenumele solicitantului;

b) facultatea și anul absolvirii;

c) îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege.

(3) Datele prevăzute la alin. 2 se vor comunica Colegiului Medicilor Dentiști din România și în format electronic.

Art. 5. — (1) Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se va emite de Colegiul Medicilor Dentiști din România și va fi transmis colegiului teritorial, pentru completare și semnarea de către președintele colegiului teritorial.

(2) După completare, Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se retrimite Colegiului Medicilor Dentiști din România pentru semnarea sa de către președintele Colegiului Medicilor Dentiști din România și aplicarea ștampilei.

(3) După îndeplinirea procedurii prevăzute la alin. 2, Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se trimite colegiului teritorial care l-a solicitat și care, sub semnătură de primire, îl va remite solicitantului

numai dacă acesta a depus jurământul prevăzut la art. 475 din Legea nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(4) La nivelul fiecărui colegiu se va întocmi și păstra un registru în care se va semna de primire pentru Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România. În acest registru se vor menționa data depunerii jurământului și data eliberării Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România. Fiecare colegiu teritorial va trimite la Colegiul Medicilor Dentiști din România, spre păstrare, cotorul de la certificatele de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România emise, unde va fi înscris numărul din Registrul unic al medicilor dentiști.

Art. 6. — (1) Anual, colegiile județene, respectiv Colegiul Medicilor Dentiști din Municipiul București, vor aviza, pentru medicii înregistrați, Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, în baza prezentării dovezilor privind asigurarea de răspundere civilă pentru greșeli în activitatea profesională și a efectuării orelor de educație medicală continuă.

(2) Colegiile județene, respectiv Colegiul Medicilor Dentiști din Municipiul București, vor aplica anual pe spatele Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România viza — stikere sau ștampilă — pentru efectuarea a 40 de ore de educație medicală continuă și pentru contractul de asigurare civilă profesională.

Art. 7. — (1) Autorizațiile de liberă practică emise până la data intrării în vigoare a Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare, de Ministerul Sănătății în temeiul Legii nr. 308/2004 privind exercitarea profesiei de medic dentist, precum și organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Dentiști din România, până la preschimbare, se echivalează cu Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, emis în condițiile Legii nr. 95/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În termen de un an de la intrarea în vigoare a prezentei decizii, titularii autorizațiilor prevăzute la alin. (1) sunt obligați să le preschimbe cu Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România.

(3) Prevederile alin. 1 și 2 se aplică în mod corespunzător și pentru Certificatul de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, emis în baza Legii nr. 308/2004 privind exercitarea profesiei de medic dentist, precum și înființarea, organizarea și funcționarea Colegiului Medicilor Dentiști din România.

Art. 8. — (1) Taxa de eliberare a Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România este de 50 lei, din care 30 lei se vor vira către Colegiul Medicilor Dentiști din România odată cu trimiterea certificatelor spre semnare, iar 20 lei rămân la colegiul teritorial pentru acoperirea cheltuielilor ocazionate de emiterea Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România.

(2) Nu se vor elibera certificatele de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România, fără plata taxei de emitere și fără achitarea la zi a cotizației datorate Colegiului Medicilor Dentiști din România.

(3) Taxa de emitere a Certificatului de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România se va plăti la colegiul teritorial, care ulterior va vira către Colegiul Medicilor Dentiști din România în contul nr. RO54BRELO70002685RO11001, deschis la LIBRA BANK Sucursala Ștefan cel Mare, cota stabilită la alin. 1.

(4) Taxa de înscriere în Colegiul Medicilor Dentiști din România este de 10% din salariul minim pe economie și se plătește în contul colegiului teritorial la care se înregistrează medicul dentist. Taxa de înscriere se plătește doar de noii membri.

Art. 9. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Dentiști din România,
Mihai Augustin

București, 25 noiembrie 2006.
Nr.16.

ANEXĂ*)

CERTIFICAT
de membru al Colegiului Medicilor Dentiști din România

CMDR[®]	
CERTIFICAT DE MEMBRU	
Se acordă calitatea de Membru al Colegiului Medicilor Dentiști din	
România d-nei / d-lui medic dentist _____	
CNP _____	posesor al diplomei de licență nr. _____
anul absolvirii _____, Universitatea _____	
Facultatea de Medicină Dentară _____	
gradul profesional _____	
titluri _____	
specialități _____	
Atestate complementare _____	
Activitățile medico-dentare se pot desfășura conform pregătirii profesionale obligatorii stabilite de Ministerul Sănătății Publice și Colegiul Medicilor Dentiști din România. Prezentul certificat de membru se reavizează anual conform legii. Titularul a depus jurământul în fața Consiliului Colegiului Teritorial	
_____ Titular	
_____ Președinte	_____ Secretar General
R.U. serie _____ nr _____	Data emiterii _____

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

VIZE ANUALE CMDJ
- total credite anuale EMC: 40 (conform art. 510/95/2006 și Regulamentului de Educație Medicală Continuă);
- asigurare de răspundere civilă pentru greșeli în activitatea profesională (art. 547/95/2006)

							VIZE TRANSFER CMDJ
							SANCTIUNI

Președinte CMDJ _____ **Secretar CMDJ** _____

Deținătorul prezentului certificat răspunde disciplinar în caz de nerespectare a obligațiilor ce decurg din calitatea de membru CMDR conform art. 508, 509, 530, 536 din legea privind reforma în domeniul sanitar nr. 95/2006 și are obligația să prezinte anual diplomele de Educație Medicală Continuă și asigurarea de răspundere civilă. Prezentul certificat se emite într-un singur exemplar original. În caz de pierdere sau distrugere se emite un duplicat. Falsificarea acestui document constituie infracțiune și se pedepsește conform legilor în vigoare.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.U.I. 427282; Atribut fiscal R,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

